

- 3) Czy wówczas gdy organ celny odmawia zastosowania metody przewidzianej w art. 30 ust. 2 lit. a) kodeksu celnego jest wystarczające, by wskazał, że nie posiada właściwych informacji, czy też jest zobowiązany do ustalenia ich u producenta?
- 4) Czy organ celny jest zobowiązany do uzasadnienia, z jakich względów nie są stosowane metody przewidziane w art. 30 ust. 2 lit. c) i d) kodeksu celnego, gdy określa cenę towarów podobnych na podstawie art. 151 ust. 3 rozporządzenia nr 2454/93?
- 5) Czy organ celny jest zobowiązany do podania w swej decyzji wyczerpującego uzasadnienia, z którego wynika jakie dane są dostępne we Wspólnocie w rozumieniu art. 31 kodeksu celnego, czy też może to uzasadnienie przedstawić w późniejszym czasie przed sądem poprzez wskazanie szczegółowych dowodów?

⁽¹⁾ Dz.U. L 302, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Łotwa)
w dniu 27 stycznia 2016 r. – Valsts ieņēmumu dienests/SIA „Veloserviss”**

(Sprawa C-47/16)

(2016/C 111/18)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Valsts ieņēmumu dienests

Strona pozwana: SIA „Veloserviss”

Pytania prejudycjalne

1. Czy obowiązek działania przez importera w dobrej wierze, zapisany w art. 220 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽¹⁾, należy definiować w ten sposób, że:
  - a) obejmuje on obowiązek sprawdzenia przez importera, w jakich okolicznościach wystawiono otrzymane przez eksportera świadectwo „A” (świadectwa części składowych towaru, rola eksportera w wytworzeniu towaru itd.)?
  - b) importer działa w złej wierze przez sam fakt, że eksporter działał w złej wierze (na przykład jeżeli eksporter nie wyjawia prawdziwego pochodzenia kosztów, wartości części składowych towaru itp. organom celnym państwa wywozu)?
  - c) obowiązek działania w dobrej wierze nie jest spełniony przez sam fakt, że eksporter przedstawił nieprawidłowe informacje organom celnym państwa wywozu, nawet jeżeli same te organy celne popełniły błędy przy wystawianiu świadectwa?
2. Czy przestrzeganie obowiązku działania przez importera w dobrej wierze, zapisany w art. 220 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny, może zostać wykazane w wystarczający sposób w drodze ogólnego opisu sytuacji zawartego w komunikacie OLAF-u oraz w drodze wniosków OLAF-u, czy też krajowe organy celne powinny jednak uzyskać dodatkowe dowody na zachowanie eksportera?

⁽¹⁾ Dz.U. 1992 L 302, s. 1.